

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ ΔΡΑΣΗΣ

- A. Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ**
- B. Η ΘΕΣΜΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΑΝΤΙΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΑΝΩΤΑΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ: Η ΣΥΓΚΥΡΙΑ**
- Γ. ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ:**
1. Ο ΝΟΜΟΣ “ΠΛΑΙΣΙΟ”
 2. Ο ΝΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ “ΚΟΛΕΓΙΑ”
- Δ. ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ**
1. ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ
 2. ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΟΧΕΣ ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ
 3. ΣΤΗΡΙΞΗ ΚΑΙ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ
 4. ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ ΕΝΙΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΤΥΧΙΩΝ – ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
 5. ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑ
 6. ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΑ ΑΕΙ – ΦΟΙΤΗΤΕΣ
 7. ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΑΣΥΛΟ

**9^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΟΣΔΕΠ
ΑΘΗΝΑ, ΜΑΡΤΙΟΣ 2009**

A. Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Η Παιδεία, και ιδιαίτερα η Ανώτατη Παιδεία, στόχο έχει «να διαμορφώνει υπεύθυνους πολίτες με επιστημονική, κοινωνική, πολιτιστική και πολιτική συνείδηση» όπως εξάλλου ορίζει το ισχύον Σύνταγμα. Επίσης, κατά το Σύνταγμα, η πολιτεία οφείλει να χρηματοδοτεί και να εποπτεύει τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, τα οποία πρέπει να λειτουργούν με όρους αυτοδιοίκησης. Το έργο αυτό καλούνται τα πανεπιστήμια να το εκπληρώσουν σε συνθήκες όπου ο κόσμος ζει σημαντικές αλλαγές. Αφενός σχετικές με τη γνώση εξαιτίας της ραγδαίας επιστημονικής και τεχνολογικής εξέλιξης και αφετέρου σχετικές με τις κοινωνικές συνθήκες, όπου υπεραυξάνεται το χάσμα μεταξύ πλουσίων και φτωχών (τόσο σε πλανητικό όσο και σε εθνικό επίπεδο), οι δημοκρατικές κατακτήσεις περιορίζονται, οι συλλογικότητες κατακερματίζονται, οι συνειδήσεις χειραγωγούνται από την προπαγάνδα των ΜΜΕ, όπου το χρήμα ανάγεται σε υπέρτατη αξία και η αγορά σε υπέρτατο ρυθμιστή.

Η περίοδος μεταξύ του 7^{ου} και του 9^{ου} Συνεδρίου της ΠΟΣΔΕΠ (2005 – 2009) μπορεί να χαρακτηριστεί ως η κρίσιμότερη της πρόσφατης τουλάχιστον ιστορίας του Ελληνικού Πανεπιστημίου. Η κυβέρνηση της Ν.Δ. ψήφισε στη Βουλή πλειάδα νομοθετημάτων και τροπολογιών που, αν εφαρμοστούν, θα μεταλλάξουν τον χαρακτήρα και τον κοινωνικό ρόλο του ελληνικού δημοσίου Πανεπιστημίου, σύμφωνα με τη «διαδικασία της Μπολόνια» και τον Ευρωπαϊκό Χώρο Ανώτατης Εκπαίδευσης και Έρευνας, μια πολιτική που υιοθετήθηκε και από τις προηγούμενες κυβερνήσεις και υπουργούς Παιδείας του ΠΑΣΟΚ.

Αντιταχθήκαμε σ' αυτή την κατεδάφιση υπερασπιζόμενοι το όραμά μας για το Δημόσιο Δωρεάν Πανεπιστήμιο. Ένα Πανεπιστήμιο ανοιχτό στην κοινωνία που θα γεννά την κριτική σκέψη, που θα παράγει **καινούργια γνώση όσο και καινούργιες μορφές επίγνωσης για τις γενιές των νέων φοιτητών και φοιτητριών του.**

Γιαυτό αντιταχθήκαμε σθεναρά στο πλέγμα των νόμων της **ιδιωτικοποίησης** της Ανώτατης Παιδείας που επιχειρούν να απαξιώσουν και να κατεδαφίσουν το Δημόσιο Πανεπιστήμιο παρακάμπτοντας ακόμη και το Σύνταγμα. Γιαυτό και θα συνεχίσουμε να αντιδρούμε σε όλες τις προσπάθειες το Πανεπιστήμιο να μετατραπεί σε ένα **αυταρχικό εκπαιδευτήριο**, όπου διδασκόμενοι και διδάσκοντες θα αναλαμβάνουν ρόλους σε ένα σύστημα αναπαραγωγής γνώσεων στην υπηρεσία των κυρίαρχων αξιών και των κυρίαρχων προτύπων. Ο αυταρχισμός και η καταστολή σφράγισε και σφραγίζει στις μέρες μας τη σχέση κράτους και κοινωνίας. Δεν θα επιτρέψουμε μια τέτοια πολιτική να καταστρέψει το **Πανεπιστήμιο ως δυναμικό χώρο ελεύθερης έκφρασης και κριτικής αυτοσυνείδησης της κοινωνίας.**

Πιστεύουμε **στον καθημερινό αγώνα δασκάλων** που προσπαθούν στο Πανεπιστήμιο να κρατήσουν ζωντανή την κριτική διάθεση των νέων. Στον καθημερινό αγώνα δασκάλων που πασχίζουν η **έρευνα και η εκπαίδευση να αλληλοτροφοδοτούνται**, δημόσια και με διαφάνεια, μακριά από τα στεγανά της διαπλοκής με την οικονομική και πολιτική εξουσία. Στον καθημερινό αγώνα δασκάλων που πιστεύουν στο έργο τους και στις ευθύνες τους, που αγωνίζονται για την αξιοπρέπιά τους σε συνθήκες **ασφυκτικής υποχρηματοδότησης της παιδείας.**

Αγωνιζόμαστε για ένα Πανεπιστήμιο όπου καθένας και καθεμία θα μπορεί να σπουδάζει αυτό που επιθυμεί, που θα διδάσκει και θα ερευνά τους όρους για ένα αλλιώτικο μέλλον, ένα μέλλον ανθρώπινης χειραφέτησης. Για ένα Πανεπιστήμιο όπου η γνώση δεν θα είναι εμπόρευμα και ο έλεγχος δεν θα ακρωτηριάζει την δημιουργικότητα, όπου κάθε κρίση διδασκόντων και διδασκομένων δεν θα μετατρέπεται σε εργαλείο πιστοποίησης στα χέρια των κρατούντων, αυτών που συστηματικά υπονομεύουν την παιδεία, αλλά **συνθήκη αυτοβελτίωσης της παιδείας και απολογισμού του έργου της μπροστά στην κοινωνία.**

Στόχος μας είναι να συμβάλουμε σε ένα μεγάλο εκπαιδευτικό κίνημα που θα αποκρούσει και θα ακυρώσει τις κυβερνητικές επιθέσεις, θα αποτρέψει την απαξίωση του Πανεπιστημίου και την υποβάθμιση των σπουδών αλλά και **που θα διεκδικήσει επιθετικά την αναβάθμιση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης.**

Βασικό μέλημα μας είναι **να παραμείνει η παιδεία θέμα προτεραιότητας** μέσα στην κοινωνία. **Θέλουμε να ανοίξουμε έναν δημόσιο διάλογο** μέσα στην **πανεπιστημιακή και την**

εκπαιδευτική κοινότητα αλλά και στην κοινωνία. Θέλουμε να θίξουμε τα κακώς κείμενα (απαράδεκτα νομοθετήματα, αυταρχισμός, υποχρηματοδότηση, εμπορευματοποίηση), και να συγκεκριμενοποιήσουμε τις κατευθύνσεις βελτίωσης των σπουδών (κατοχύρωση των πτυχίων, ποιοτικό περιεχόμενο και μέθοδοι διδασκαλίας, καταπολέμηση της παπαγαλίας, αυτονομία των εκπαιδευτικών βαθμίδων). Ο δικός μας διάλογος με την κοινωνία θα ξαναορίζει τη γνώση ως **κοινωνικό εφόδιο, κοινωνικό αγαθό, κοινωνικό δικαίωμα.**

B. Η ΘΕΣΜΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΑΝΤΙΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΑΝΩΤΑΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ : Η ΣΥΓΚΥΡΙΑ

Οι αλλαγές που δρομολόγησε η “διαδικασία Μπολόνια” με τον λεγόμενο «Ενιαίο Ευρωπαϊκό Χώρο Ανώτατης Εκπαίδευσης και Έρευνας», οι διαλυτικές και αυταρχικές παρεμβάσεις των ελληνικών κυβερνήσεων και η διαρκής υποχρηματοδότηση έχουν οδηγήσει το ελληνικό Πανεπιστήμιο σε χρόνια κρίση.

Από τη δεκαετία του 1980, η εκπαίδευση ήδη αξιολογείται με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και σταδιακά μετατρέπεται σε μία απέραντη διασυνοριακή αγορά υπηρεσιών. Το εκπαιδευτικό σύστημα προσαρμόζεται σε ένα επιχειρησιακό μοντέλο λειτουργίας, προσφοράς υπηρεσιών προς πώληση. Το σύστημα αυτό αξιολογείται από τους νόμους της αγοράς ανάλογα με την ποιότητα των προϊόντων, την τιμή και την ανταγωνιστικότητά τους. Στην εξέλιξη αυτή είναι καθοριστικός ο ρόλος υπερεθνικών οικονομικών οργανισμών όπως ο ΠΟΕ και ο ΟΟΣΑ, αλλά και διεθνών συμφωνιών (GATS). Στόχος είναι η παραγωγή μιας μάζας ευέλικτων, απασχολήσιμων εργαζομένων προς ανάλωση και, παράλληλα, επίλεκτα εκπαιδευτικά ιδρύματα να λειτουργούν ως «κέντρα αριστείας», για την αναπαραγωγή της ηγετικής οικονομικής, πολιτικής, διοικητικής και πνευματικής ελίτ. Έτσι, η έρευνα και η εκπαίδευση, θα υποταχθούν στη λογική της ανταποδοτικότητας, της παραγωγικότητας και του ανταγωνισμού ανάμεσα σε ιδρύματα, στο εσωτερικό των ακαδημαϊκών μονάδων, στο εσωτερικό της ακαδημαϊκής και ερευνητικής κοινότητας.

Ο κατακερματισμός και η υποβάθμιση των ΑΕΙ, όπως και το «πρόγραμμα» ιεραρχικής τους ταξινόμησης μέσω εξω-ακαδημαϊκών οργάνων πιστοποίησης, εμποδίζουν αυθαίρετες ιεραρχήσεις. Οι κυβερνήσεις επενδύουν τους πενιχρούς δημόσιους πόρους στα ήδη ισχυρά Πανεπιστήμια και περιθωριοποιούν τα αδύναμα, επιτείνουν περαιτέρω τις ανισότητες, μέσω της συνάρτησης κατάταξης και δημόσιας χρηματοδότησης, της δυνατότητας προσέλκυσης φοιτητών ή πόρων από τον ιδιωτικό τομέα, θεσμοθετώντας ανισότητες στις αμοιβές των διδασκόντων και των ερευνητών στο εσωτερικό των ιδρυμάτων.

Θεσμοθετούνται εξω-ακαδημαϊκοί οργανισμοί και ιδιωτικές επιχειρήσεις, που αναλαμβάνουν την πιστοποίηση (δηλαδή τη λεγόμενη αξιολόγηση) και, τελικά, την ιεραρχική κατάταξη ακαδημαϊκών μονάδων και ιδρυμάτων, προγραμμάτων σπουδών και διδασκόντων-ερευνητών, με κριτήρια και μεθοδολογίες αμφίβολης επιστημονικής εγκυρότητας. Η επιβολή τους στην ακαδημαϊκή και ερευνητική κοινότητα, μέσω εκβιασμών για τη χρηματοδότηση, τις μεταπτυχιακές σπουδές, τις κρίσεις των μελών ΔΕΠ ή τις υποτροφίες, έχουν οδηγήσει τη στιγμή αυτή στον έλεγχο των ροών χρηματοδότησης αλλά και, σε παγκόσμιο επίπεδο, στον έλεγχο των επιστημονικών περιοδικών και των συνεδρίων, στον αυθαίρετο προσδιορισμό της εγκυρότητας των επιστημονικο-φιλοσοφικών ρευμάτων, στην επιβολή μιας κομφορμιστικής και ελεγχόμενης παραγωγής γνώσης σε παγκόσμια κλίμακα. Πρόκειται για μια διαδικασία έλεγχου και επιστημονικής-θεωρητικής πειθάρχησης των πανεπιστημιακών στα κυρίαρχα ρεύματα σκέψης και στις ανάγκες του κεφαλαίου.

Μέσα σ' αυτή την αρνητική για το χώρο του Πανεπιστημίου διεθνή πραγματικότητα, **στη χώρα μας οι διαδοχικές κυβερνήσεις έχουν ακολουθήσει μια καταστροφική πολιτική.** Οι ποσοτικοί δείκτες αυτής της πολιτικής είναι πλέον αποκαλυπτικοί: Η σταδιακή μείωση των δημοσίων δαπανών για την παιδεία, (2,75% του ΑΕΠ, όταν ο μέσος όρος στην Ε.Ε. είναι 5,25%), η σταδιακή μείωση των δημοσίων δαπανών ανά φοιτητή, σε σχέση με το κατά κεφαλήν εισόδημα: 1,4% στην Ελλάδα, όταν ο μέσος όρος στην Ε.Ε. είναι 16,5% (EUROSTAT 2005), η σταδιακή μείωση των δημοσίων δαπανών για

την έρευνα, που είναι καθυλωμένες στο 0,57% του ΑΕΠ, όταν ο μέσος όρος στην Ε.Ε. είναι 1,84% (EURO-STAT 2006).

Με αυτά τα δεδομένα, **επιβάλλεται αφενός η σταδιακή ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες**, (με ενδεικτικότερο παράδειγμα τη νομοθεσία για τα «κολέγια») **και αφετέρου η νεοφιλελεύθερη μεταλλαγή του ίδιου του δημόσιου Πανεπιστημίου σε επιχειρηματικό και υπαγμένο στις ανάγκες της αγοράς** καθώς, μέρα την ημέρα, η διαδικασία επιβολής ιδιωτικοοικονομικών κινήτρων και κριτηρίων λαμβάνει χώρα εκ των ένδον στην τριτοβάθμια εκπαίδευση (εισαγωγή και γενίκευση των διδάκτρων, συρρίκνωση της βασικής έρευνας και προώθηση της εφαρμοσμένης στις απαιτήσεις και τα συμφέροντα των ιδιωτικών επιχειρήσεων, απορρύθμιση του περιεχομένου σπουδών με την προώθηση αγοραίων γνωστικών αντικειμένων κ.ο.κ.). Η νεοφιλελεύθερη πιστοποίηση-αξιολόγηση αποτελεί συνεπώς αναγκαίο όρο για τη νεοφιλελεύθερη μεταλλαγή του δημόσιου Πανεπιστημίου: ο έλεγχος και η επιστημονική-θεωρητική πειθάρχηση των πανεπιστημιακών στα κυρίαρχα ρεύματα σκέψης αποτελεί προϋπόθεση για την επιβολή των ιδιωτικοοικονομικών κινήτρων και κριτηρίων στο δημόσιο Πανεπιστήμιο.

Για να ανοίξει ο δρόμος στην ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης “έπρεπε” να απαξιωθεί το δημόσιο Πανεπιστήμιο στα μάτια της κοινωνίας. Το διάστημα που πέρασε **υποστήκαμε τη συντονισμένη εκστρατεία δυσφήμισης που εξαπέλυσαν «πρόθυμα» ΜΜΕ κατά των πανεπιστημιακών και των φοιτητών, αλλά και του έργου που επιτελείται στο δημόσιο Πανεπιστήμιο.**

Η υποχρηματοδότηση και η απαξίωση του δημόσιου Πανεπιστημίου σηματοδοτεί ταυτόχρονα τη διάβρωση της επαγγελματικής αυτονομίας των πανεπιστημιακών, την εντεινόμενη διαστρωμάτωση τους, καθώς και την παγίωση των ευέλικτων μορφών απασχόλησης. Σε συνδυασμό με τη διατήρηση των απαράδεκτα χαμηλών αποδοχών των πανεπιστημιακών, που παραμένουν στάσιμες τα τελευταία χρόνια, επιχειρείται να μεταβληθεί μαζικά ένα σημαντικό τμήμα τους σε «ελεύθερους επαγγελματίες» (εντός του δημόσιου Πανεπιστημίου), που συμπληρώνουν το μισθό τους είτε από τα δίδακτρα που πληρώνουν οι οικογένειες των μεταπτυχιακών φοιτητών-πελατών είτε από την αύξηση των μορφών συνεργασίας τους με τις επιχειρήσεις και τους διάφορους φορείς της κυβερνητικής πολιτικής.

Η ΣΥΓΚΥΡΙΑ

Όταν ξέσπασε η παγκόσμια οικονομική κρίση αισθανθήκαμε ότι η κυριαρχία των νόμων της ελεύθερης αγοράς υπέστη σοβαρό πλήγμα. Ότι είμαστε δικαιωμένοι που υπερασπιζόμαστε τα δημόσια αγαθά, τη **δημόσια δωρεάν παιδεία** απέναντι στην επίθεση ιδιωτικοποίησης και εμπορευματοποίησης. Θεωρήσαμε ότι η συκοφάντηση των δημόσιων Πανεπιστημίων που γινόταν συστηματικά μέσω ΜΜΕ θα είχε πια μικρότερη απήχηση.

Η έκρηξη της νεολαίας τον Δεκέμβρη, μετά τον φόνο του Αλέξη Γρηγορόπουλου, αποκάλυψε τη χρεοκοπία των αξιών του Νεοφιλελευθερισμού και μας έθεσε το αίτημα να σκεφτούμε για τις προσδοκίες και τα αδιέξοδα του τόπου μας και να προτείνουμε ως δάσκαλοι λύσεις για την Παιδεία και τους νέους.

Στις νεανικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις η κυβέρνηση απάντησε με την παραίτηση ενός υπουργού και τον «διάλογο από μηδενική βάση» ο οποίος από ό,τι φαίνεται θα περιοριστεί στην επίθεση εναντίον του ασύλου και την προπαγάνδα για αλλαγή των πανελληνίων εξετάσεων.

Καταλαβαίνουμε την οργή των νέων μας. Τον ζούμε καθημερινά στις αίθουσες και στα αμφιθέατρα. Τον είδαμε να ξεσπά με απρόβλεπτη ένταση τις μέρες του Δεκέμβρη. Και ξέρουμε ότι πίσω από αυτόν τον θυμό υπάρχει η επίγνωση πως σε τούτες τις γενιές στερείται το μέλλον. Το μέλλον μιας αξιοπρεπούς δουλειάς, το μέλλον μιας ζωής με νόημα, το μέλλον ως διαρκούς δυνατότητας υπέρβασης ενός τελματωμένου παρόντος.

Γ. ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΑΝΤΙΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1990 επί των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ βρίσκονται σε εξέλιξη σημαντικές αλλαγές στην οργάνωση και το θεσμικό πλαίσιο της Ανώτατης Εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Η αύξηση του αριθμού των φοιτητών, η μείωση της κρατικής χρηματοδότησης ανά φοιτητή, η διαμόρφωση ενός «επιχειρηματικού κλίματος» και η υιοθέτηση «αγοραίων συμπεριφορών» στο εσωτερικό του Πανεπιστημίου εκ μέρους μιας μερίδας του διδακτικού-ερευνητικού προσωπικού, η εισαγωγή διδασκτρων σε μεγάλο αριθμό τμημάτων μεταπτυχιακών σπουδών, καθώς και η παγίωση των ευέλικτων μορφών απασχόλησης (συμβασιούχοι 407/80), συνιστούσαν τα κυριότερα χαρακτηριστικά των αλλαγών στα ελληνικά Πανεπιστήμια ήδη πριν την προσπάθεια επιβολής του νέου θεσμικού πλαισίου της νεοφιλελεύθερης εκπαιδευτικής αντιμεταρρύθμισης από την κυβέρνηση της ΝΔ.

Ειδικότερα, το **δημόσιο Πανεπιστήμιο βρίσκεται σήμερα στο στόχαστρο της κυβερνητικής πολιτικής** τόσο με την προσπάθεια εφαρμογής ενός **αντικειμενικού και αυταρχικού θεσμικού πλαισίου**, που ψηφίστηκε παρά και ενάντια στην ομόθυμη άρνηση της πανεπιστημιακής κοινότητας, όσο και με την όλη μεθόδευση για τη νομιμοποίηση της λειτουργίας ιδιωτικών ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η ψήφιση του Νόμου – Πλαίσιο αλλά και μια σειρά από νομοθετικές πρωτοβουλίες της κυβέρνησης οδηγούν στην ακαδημαϊκή, θεσμική και διοικητική εξάρτησή του από την εκάστοτε κυβέρνηση, στην ακύρωση των συλλογικών επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων, σε μορφές άμεσης και έμμεσης ιδιωτικοποίησης και στην ουσιαστική επιδείνωση των όρων λειτουργίας των Πανεπιστημίων, ιδιαίτερα των περιφερειακών. Η δέσμευση της κυβέρνησης για αύξηση των δαπανών για την παιδεία στο 5% του ΑΕΠ όχι μόνο δεν υλοποιήθηκε, αλλά χρόνο με το χρόνο διαπιστώνουμε τη μείωση των δαπανών για την παιδεία.

Στο διάστημα 2007 – 2008, η κυβέρνηση επιχείρησε να «ολοκληρώσει την αντιμεταρρύθμιση, με το Π.Δ. για τα συγγράμματα, το νόμο για την έρευνα, με εκβιασμούς για χρηματοδότηση μέσω τετραετών συμβάσεων, τον «πρότυπο εσωτερικό κανονισμό» του Υπουργείου και τον νόμο για τις μεταπτυχιακές σπουδές.

Ένας **καταιγισμός νομοθετικών πρωτοβουλιών**, ενεργειών και δηλώσεων, που όλοι ξέραμε ότι **ενώ δεν έλυναν ούτε ένα πρόβλημα δημιουργούσαν τους όρους για την ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης** διέκοπταν την ομαλή ροή των σπουδών, των ερευνητικών και εκπαιδευτικών λειτουργιών, δημιουργούσαν καθημερινά αδιέξοδα, εντάσεις και συγκρούσεις.

Η συλλογική στάση των πανεπιστημιακών δασκάλων

Στην πολιτική αυτή που κατεδαφίζει το δημόσιο πανεπιστημιακό σύστημα η ΠΟΣΔΕΠ αντιπάρθεσε τις ώριμες συγκροτημένες διεκδικήσεις του πανεπιστημιακού κινήματος για την υπεράσπισή του. Συγκροτήθηκε η συμπόρευση του αγωνιζόμενου φοιτητικού κινήματος και του διδακτικού-ερευνητικού προσωπικού των Πανεπιστημίων που αντιστέκεται στη νεοφιλελεύθερη αντιμεταρρύθμιση. Η ύπαρξη αυτής της συμμαχίας, και η εκ μέρους της ανάληψη συλλογικών μορφών δράσης, είχε ως κορυφαία επιτυχία την αποτροπή της νεοφιλελεύθερης Συνταγματικής Αναθεώρησης, ενώ οδήγησε στην αμφισβήτηση των στόχων των εκπαιδευτικών «μεταρρυθμίσεων» και εμπόδισε τη συνολική εφαρμογή τους στα ελληνικά δημόσια Πανεπιστήμια.

Η προσπάθεια εφαρμογής της νεοφιλελεύθερης εκπαιδευτικής αντιμεταρρύθμισης: ΝΟΜΟΣ-ΠΛΑΙΣΙΟ, και άλλα νομοθετήματα της αντιμεταρρύθμισης.

Υπενθυμίζουμε ότι ο νόμος πλαίσιο, και παρά τις περί του αντιθέτου δεσμεύσεις, δεν δόθηκε στην ακαδημαϊκή κοινότητα για διαβούλευση. Παρά το γεγονός ότι συνάντησε την αντίθεση του συνόλου σχεδόν της πανεπιστημιακής κοινότητας (8ο Συνέδριο ΠΟΣΔΕΠ), αλλά και των ακαδημαϊκών οργάνων, ψηφίστηκε από την ισχυρή κοινοβουλευτική πλειοψηφία, σε αντίθεση με το όλο πολιτικό φάσμα της αντιπολίτευσης και με την άσκηση αστυνομικής βίας και καταστολής εναντίον όσων αντιστέκονταν. Παρόμοια αντίθεση συνάντησε και ο νόμος για την «πιστοποίηση», ο νόμος για τα μεταπτυχιακά, ο νόμος για την έρευνα. Όλες, ανεξάρτητα, οι νομοθετικές αυτές παρεμβάσεις, που συνάντησαν τη συλλογική αντίθεση των πανεπιστημιακών (σύλλογοι – ΠΟΣΔΕΠ, ακαδημαϊκά όργανα), επέφεραν σύγχυση και αποδιοργάνωση στα ΑΕΙ, προκάλεσαν τριβές και συγκρούσεις.

- Η ρύθμιση για τους τετραετείς προγραμματισμούς - συμβάσεις αποτελεί σημαντικό βήμα στην αναδιάρθρωση αφού όχι μόνο εξαρτά τη χρηματοδότηση από τη διασφάλιση ποιότητας

(“αξιολόγηση”), δηλαδή από το βαθμό συμμόρφωσης με την κυρίαρχη εκπαιδευτική πολιτική, αλλά και επιβάλλει πρότυπα «ιδιωτικοοικονομικής» χρηματοδότησης και αναζήτησης χορηγών. Κάτι τέτοιο οδηγεί σε άμεση υπαγωγή της ακαδημαϊκής έρευνας και διδασκαλίας στις βραχυχρόνιες ανάγκες της αγοράς.

- Η δημοσίευση του Πρότυπου Εσωτερικού Κανονισμού του Υπουργείου Παιδείας έδειξε τις επιδιώξεις της εκπαιδευτικής «μεταρρύθμισης»: αυταρχική επικύρωση ρυθμίσεων όπως η υποτιθέμενη «αξιολόγηση», οι τετραετείς συμβάσεις (“προγραμματισμοί”), το νέο σύστημα συγγραμμάτων και παράλληλα εισαγωγή ενός ιδιότυπου ποινολογίου για τα μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας. Η δυνατότητα να κινηθούν αυθαίρετα πειθαρχικές διαδικασίες μπορεί να οδηγήσει σε τραγικά αποτελέσματα, όπως φάνηκε στην περίπτωση του συναδέλφου Στέλιου Αλεξανδρόπουλου στο Πανεπιστήμιο Κρήτης.
- Η διασφάλιση ποιότητας, που θεσμοθετήθηκε με το Ν. 3374/2005 και επικυρώθηκε με το Νόμο-Πλαίσιο δεν έχει καμία σχέση με αξιολόγηση αλλά αποτελεί πιστοποίηση που αποσκοπεί στην έμμεση ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, καθώς προϋποθέτει μεταξύ άλλων και τη λειτουργία τους με βάση την ταξινόμηση και την «πειθαρχία της αγοράς». Η πειθαρχία της αγοράς προϋποθέτει και συνεπάγεται την πειθαρχηση πανεπιστημιακών και φοιτητών στις πολιτικές επιταγές του νεοφιλελευθερισμού και στα κυρίαρχα θεωρητικά δόγματά του – ειδικότερα στις κοινωνικές επιστήμες. Το Πανεπιστήμιο από χώρο ελεύθερης διακίνησης ιδεών επιχειρείται να μετατραπεί σε χώρο ελεύθερης εμπορευματικής συναλλαγής.
- Με το νέο Νόμο-Πλαίσιο επιχειρείται η συρρίκνωση του πανεπιστημιακού ασύλου μέσω της μετατροπής του σε ακαδημαϊκό, στην προοπτική της τελικής πλήρους κατάργησής του. Πρόκειται για άμεση αμφισβήτηση στοιχειωδών ιστορικών δημοκρατικών κατακτήσεων του φοιτητικού και του λαϊκού κινήματος της χώρας.
- Οι κρίσεις για εκλογή ή εξέλιξη σε θέση ΔΕΠ έχουν γίνει περίπλοκες, χρονοβόρες και δαπανηρές, χωρίς απαραίτητα να έχουν γίνει και περισσότερο αντικειμενικές ή αξιοκρατικές.
- Οι νέες ρυθμίσεις για τη διάρκεια των εξαμήνων προσπαθούν να καταργήσουν το δικαίωμα της απεργίας για τους εργαζόμενους στο Πανεπιστήμιο (μέλη ΔΕΠ, συμβασιούχοι διδάσκοντες, διοικητικό προσωπικό) και το δικαίωμα της φοιτητικής αγωνιστικής κινητοποίησης. Στην επιχειρούμενη επιβολή της πειθαρχίας της αγοράς προστίθεται η άμεση επιβολή της διοικητικής πειθαρχησης από το κράτος.
- Ο νέος νόμος για τις μεταπτυχιακές σπουδές εξωθεί στην επιβολή διδάκτρων και στην αναζήτηση «χορηγών», ενώ συνδέει εκβιαστικά τη λειτουργία τους με την αξιολόγηση και τις αποφάσεις του ΥΠΕΠΘ.
- Ο νέος νόμος για την έρευνα περιορίζει τη συμμετοχή των ΑΕΙ στην έρευνα και θεσμοθετεί έναν ιδιαίτερα γραφειοκρατικό, αδιαφανή και αυταρχικό μηχανισμό ελέγχου της περιορισμένης δημόσιας χρηματοδότησης. Πρόκειται για μια διαδικασία ιδιωτικοποίησης και εμπορευματοποίησης της έρευνας σύμφωνα με τον Ευρωπαϊκό Χώρο Έρευνας.

Ο νόμος πλαίσιο είναι άσχετος με τα πραγματικά προβλήματα του δημόσιου Πανεπιστημίου, δημιουργεί πρόσθετα προβλήματα εκεί που δεν υπήρχαν, στοχεύει στην υποταγή του Πανεπιστημίου στο ιδιωτικό συμφέρον και στο κράτος. Πάνω από όλα, όμως, ο “νόμος Γιαννάκου” θεσμοθετεί μια κατάσταση διαρκούς πολέμου μεταξύ κάθε Πανεπιστημίου και της κυβέρνησης, μεταξύ Πανεπιστημίων και μεταξύ διδασκόντων και διδασκομένων.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- Την απόσυρση του αντιδραστικού νόμου πλαισίου και των λοιπών νομοθετημάτων της «αντιμεταρρύθμισης».
- Να μην εφαρμοστούν τα μέτρα της “διαδικασίας Μπολόνια” (π.χ. το σύστημα «πιστωτικών μονάδων» που διασπών τα προγράμματα σπουδών, ως προϋπόθεση για την τυποποίηση και την πιστοποίησή τους),
- Την αναίρεση των αποφάσεων εκείνων που εκβιάζουν τα ιδρύματα να αποδεχτούν τον υπουργικό «πρότυπο εσωτερικό κανονισμό» που περιγράφει το Πανεπιστήμιο ως αυταρχικό εκπαιδευτήριο,
- Την αναίρεση κυβερνητικών αποφάσεων περί μη εγγραφής υποψηφίων διδασκόντων ή μεταπτυχιακών φοιτητών στα ΑΕΙ που δεν συμμορφώνονται προς τις κυβερνητικές επιταγές

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ: Ο ΝΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ “ΚΟΛΕΓΙΑ”

Τεράστια πρόκληση για το Πανεπιστημιακό κίνημα αποτελεί η μεθόδευση για τη νομιμοποίηση των ιδιωτικών ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η κυβέρνηση αφού απέτυχε να αναθεωρήσει το άρθρο 16 του Συντάγματος προσπαθεί τώρα να εξισώσει τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών με τα ΑΕΙ, μέσω της ψήφισης νόμου που τα αναγνωρίζει ως «κολέγια» δηλαδή ως εκπαιδευτικά ιδρύματα, καθώς και της ενσωμάτωσης στο ελληνικό δίκαιο της οδηγίας 36/2005. Επιπλέον, πρωτοφανής απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου εξισώνει τίτλους «κολεγίων» με ακαδημαϊκούς τίτλους ΑΕΙ, ανοίγοντας τον δρόμο για την πλήρη ισοτιμία πτυχίων και αντιστοιχία επαγγελματικών δικαιωμάτων των “κολεγίων” με τα αντίστοιχα των δημοσίων Πανεπιστημίων.

Η μεθόδευση αυτή είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη γιατί:

- Θα νομιμοποιήσει την εμπορευματοποίηση και ιδιωτικοποίηση της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης.
- Θα ασκήσει μεγάλη πίεση στα δημόσια ΑΕΙ για συμμόρφωση και ευθυγράμμιση της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης και έρευνας με τις άμεσες και στρατηγικές ανάγκες της αγοράς.
- Θα οδηγήσει στη γενίκευση και στα ΑΕΙ πρακτικών όπως τα δίδακτρα, που ήδη έχουν εισαχθεί στα μεταπτυχιακά.
- Ειδικά για περιφερειακά Πανεπιστήμια με δεδομένη τη μεταφορά μεγάλου μέρους του κόστους των σπουδών στους οικογενειακούς προϋπολογισμούς, η ρύθμιση αυτή, αν δεν αποτραπεί, θα οδηγήσει σε μαρασμό και σε μαζική έξοδο των φοιτητών προς τα νομιμοποιημένα ιδιωτικά «κολέγια».

Ο νόμος για τα “κολέγια” υποβαθμίζει τις τετραετείς / πενταετείς σπουδές και πτυχία και τα εξισώνει με τα αντίστοιχα τριετή, εξυπηρετεί ιδιωτικά συμφέροντα και στρώνει το δρόμο σε ισχυρά ευρωπαϊκά δίκτυα που πουλάνε «υπηρεσίες εκπαίδευσης», ελέγχουν την παραγωγή γνώσης και διαμορφώνουν συνειδήσεις στην «εκπαιδευτική περιφέρεια της Ευρώπης». Τα ελληνικά Πανεπιστήμια και ΤΕΙ, διαθέτουν και προσωπικό και εμπειρία, ώστε να σταθούν με αξιώσεις στο κέντρο και όχι στην «περιφέρεια» του ευρωπαϊκού και διεθνούς χώρου έρευνας και γνώσης.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

Να αποσυρθεί ο νόμος για την αναγνώριση των ιδιωτικών «κολεγίων». Να καταργηθούν τα ΚΕΣ και κάθε άλλη παραλλαγή εν δυνάμει ιδιωτικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης («κολέγια», παραρτήματα ξένων ΑΕΙ, franchise) για να σταματήσει να διαιωνίζεται το πρόβλημα. Να μην εφαρμοστεί η κοινοτική οδηγία 36/2005.

Δ. ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

1. ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗ

- Η υπεράσπιση του Δημοσίου Δωρεάν Πανεπιστημίου περνάει σήμερα από το πρόταγμα χρηματοδότησης των Πανεπιστημίων και αξιοπρεπούς αμοιβής και εργασιακού καθεστώτος των Πανεπιστημιακών. Η αύξηση των δαπανών για την Παιδεία είναι το πολιτικό επίδικο που πρέπει να κατακτηθεί αν δεν επιθυμούμε να ακολουθήσει η Δημόσια Παιδεία την τύχη των άλλων δημοσίων αγαθών που ευτελίστηκαν και στραγγαλίστηκαν οικονομικά για να ξεπουληθούν στη συνέχεια στο ιδιωτικό κεφάλαιο.
- Η ΠΟΣΔΕΠ θα συνεχίσει να προβάλλει αναλυτικά τα οικονομικά των Πανεπιστημίων παίρνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες των διαφόρων ΑΕΙ. Ιδιαίτερη προσοχή πρέπει να δοθεί στα περιφερειακά ιδρύματα, προκειμένου να αναβαθμίσουν την ποιότητα των σπουδών και να

συγκρατήσουν τον φοιτητικό πληθυσμό στην περιφέρεια, με επαρκείς υποδομές και πόρους για τη φοιτητική μέριμνα.

Καμία συζήτηση για την παιδεία δεν έχει νόημα χωρίς αύξηση της χρηματοδότησης.

Στην πολιτική που κατεδαφίζει το δημόσιο πανεπιστημιακό σύστημα η ΠΟΣΔΕΠ αντιπαράθεσε τις ώριμες συγκροτημένες διεκδικήσεις του πανεπιστημιακού κινήματος για την υπεράσπισή του. Διεκδικήσεις που θα εξασφαλίζουν στους πανεπιστημιακούς δασκάλους τις συνθήκες να ασκούν το λειτούργημά τους αφοσιωμένοι αποκλειστικά στη διδασκαλία και στην έρευνα και όχι στην ανάπτυξη επιχειρηματικής δραστηριότητας.

Οι διεκδικήσεις αυτές αφορούν στις απαραίτητες προϋποθέσεις (προσωπικό, υποδομές, εξοπλισμοί και επαρκής φοιτητική μέριμνα) που θα επιτρέψουν στα δημόσια πανεπιστήμια

- να παρέχουν δωρεάν δημόσια ανώτατη εκπαίδευση υψηλής στάθμης σε όλους τους νέους, ώστε να αντιμετωπιστούν τόσο το εμπόριο ελπίδων των ΚΕΣ και των Κολεγίων όσο και η φοιτητική μετανάστευση,
- να ανταποκριθούν στον κοινωνικό τους ρόλο και να αναπτύσσουν ερευνητική δραστηριότητα σε όλα τα επιστημονικά πεδία για την παραγωγή νέας γνώσης και την αλήθεια, προς όφελος της κοινωνίας και όχι των ιδιωτικών συμφερόντων και των διάφορων χορηγών.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- Αύξηση της χρηματοδότησης των Πανεπιστημίων για την βελτίωση των υποδομών τους, για την ενίσχυση των υποστηρικτικών υπηρεσιών, για την φοιτητική μέριμνα.
- Συγκεκριμένα και δεσμευτικά χρονοδιαγράμματα για την αύξηση των δαπανών τουλάχιστον στο διακηρυγμένο 5% του ΑΕΠ για την παιδεία συνολικά (από το 2,8% σήμερα!) και 1,5% για την έρευνα.
- Χρηματοδότηση με βάση τις ανάγκες των Πανεπιστημίων και όχι με προϋπόθεση την υποταγή τους στην κυβερνητική πολιτική μέσω των τετραετών συμβάσεων, της πιστοποίησης και των εσωτερικών κανονισμών.
- Χρηματοδότηση από δημόσιους πόρους και όχι από ιδιώτες χορηγούς.
- Ενίσχυση της βασικής έρευνας σε όλα τα επιστημονικά πεδία και όχι μόνο σε όσα είναι ελκυστικά για τους «χορηγούς» και τις επιχειρήσεις.

2. ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΟΧΕΣ ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ

Η αναβάθμιση του Πανεπιστημίου δεν μπορεί να διαχωριστεί από την αξιοπρέπεια των Πανεπιστημιακών και τις συνθήκες εργασίας τους.

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων ετών η μισθολογική και εργασιακή κατάσταση των πανεπιστημιακών υποβαθμίστηκε ακόμη περισσότερο. Η ύπαρξη μιας μειοψηφίας συναδέλφων που κατορθώνουν να εμπλέκονται σε κάθε είδους τυπικές και άτυπες επιχειρηματικές δραστηριότητες, οι οποίες τους αποφέρουν σημαντικές αμοιβές, δεν αναιρεί το γεγονός ότι η μεγάλη πλειοψηφία των συναδέλφων ζει κυρίως από το μισθό της, έναν μισθό που, όπως συμβαίνει και με την πλειοψηφία των εργαζομένων, παραμένει καθηλωμένος εξαιτίας της περιοριστικής μισθολογικής πολιτικής.

Οι μισθοί των Πανεπιστημιακών έχουν υποβαθμιστεί μέσα σε μία δεκαετία στο 50% της αξίας τους. Συγκριτικά ως προς τις χώρες της Ε.Ε. το εισόδημα των Ελλήνων μελών ΔΕΠ είναι στο επίπεδο του 63% του μ.ό. για λέκτορες μέχρι 73% του ελάχιστου μ.ό. για καθηγητές. Αν περιοριστούμε στην Ελλάδα, τα μέλη ΔΕΠ έχουν μισθούς που ανέρχονται στο 55-60% των μισθών των δικαστικών αντίστοιχων βαθμίδων, ενώ νεοδιοριζόμενος υπάλληλος Π.Ε. του υπουργείου ΠΕΧΩΔΕ έχει καθαρές μηνιαίες αποδοχές υψηλότερες κατά 50% περίπου από εκείνες ενός νεοεισερχόμενου λέκτορα.

Είναι απαράδεκτο τα μέλη ΔΕΠ να οδηγούνται ολοένα και περισσότερο, κυρίως σε ορισμένες κατηγορίες καθηγητών που λόγω γνωστικού αντικείμενου βρίσκονται κοντά στις απαιτήσεις της

αγοράς, προς τα χρηματοδοτούμενα προγράμματα κάθε είδους για να εξασφαλίσουν πρόσθετο εισόδημα. Εξίσου απαράδεκτη είναι η βελτίωση των αποδοχών μέσω διδάκτρων από μεταπτυχιακά (που αποτελεί και αντισυνταγματικό μέτρο).

Επίσης, την κατάσταση επιδεινώνει η σε μεγάλο βαθμό επιδοματική μορφή των αποδοχών μας που εκτός των άλλων, φαλκιδεύει και το δικαίωμά μας σε μία αξιοπρεπή σύνταξη. Ταυτόχρονα, νέες αλλαγές προετοιμάζονται και στην ασφάλιση, ενώ η επαπειλούμενη κατάρρευση του ΤΠΔΥ και του ΟΠΑΔ δείχνει ότι οι προοπτικές δεν είναι καθόλου ευοίωνες.

Ευέλικτες σχέσεις εργασίας : Οι συμβασιούχοι Πανεπιστημιακοί του Π.Δ. 407/80

Η μαζική διεύρυνση της ανώτατης εκπαίδευσης στην Ελλάδα, βασίσθηκε στην ταχύτατη εξάπλωση των ελαστικών μορφών απασχόλησης, καθώς οι διδάσκοντες με σύμβαση ορισμένου χρόνου, συνήθως ετήσιας ή εξαμηνιαίας διάρκειας (με δυνατότητα ανανέωσης), αυξήθηκαν με ραγδαίους ρυθμούς. Η αύξηση του ποσοστού των διδασκόντων με σύμβαση ορισμένου χρόνου στον συνολικό αριθμό των πανεπιστημιακών των διαφόρων βαθμίδων από 13,1% το 1998 σε 31,5% το 2005, συνοδεύτηκε από τη διεύρυνση της ένταξης διαφόρων μορφών προσωρινής και άτυπης απασχόλησης (εξωτερικοί συνεργάτες που αμείβονται από τα δίδακτρα των μεταπτυχιακών προγραμμάτων, υποψήφιοι διδάκτορες, κ.λπ.) στην εκπαιδευτική ερευνητική διαδικασία. **Οι προοπτικές καριέρας των διδασκόντων με σύμβαση ορισμένου χρόνου είναι εξαιρετικά δυσμενείς και οι συνθήκες εργασίας μεσαιωνικές** καθώς οι **καθυστερήσεις πληρωμής** των μισθών εκτείνονται από τρεις μήνες μέχρι δύο χρόνια, ενώ η **εργασιακή ανασφάλεια** είναι διάχυτη εξαιτίας της αβεβαιότητας του αριθμού των πιστώσεων και της συνεχούς διαπραγματεύσεως για την κατανομή τους, τόσο μεταξύ των Πανεπιστημίων όσο και στο εσωτερικό τους. Σε αρκετά Πανεπιστήμια έχει γίνει πλέον καθεστώς να χορηγείται σε κάθε διδάσκοντα ένα κλάσμα μόνο της ετήσιας σύμβασης, με συνέπεια τον πραγματικό **εργασιακό ευτελισμό τους**. Επιπλέον, οι διδάσκοντες με σύμβαση ορισμένου χρόνου δεν έχουν κανένα απολύτως δικαίωμα συμμετοχής στη διαδικασία λήψης των αποφάσεων και για τον λόγο αυτόν αναπτύσσονται «πελατειακές σχέσεις» μεταξύ μόνιμου και συμβασιούχου διδακτικού προσωπικού.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- Αξιοπρεπείς αποδοχές με ενσωμάτωση όλων των επιδομάτων στο βασικό μισθό (διδασκτικό, ερευνητικό, βιβλιοθήκης 25ετίας μετά την επέκταση του σε όλες τις βαθμίδες), και καθαρές αποδοχές πρωτοδιόριστου Λέκτορα 2.000 ευρώ με ανάλογη προσαρμογή στις άλλες βαθμίδες.
- Συντάξεις στο 80% του τελικού μισθού, επιστροφή στα ταμεία όλων των πόρων που έχουν με διάφορους τρόπους υπεξαιρεθεί και πλήρης κατοχύρωση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων.
- Απαλλαγή από φορολόγηση των ειδικών επιδομάτων σύμφωνα με όλες ανεξαιρέτως τις αποφάσεις των δικαστηρίων μέχρι την ενσωμάτωσή τους στο βασικό μισθό.
- Θέσπιση αποκλειστικής απασχόλησης, κατάργηση του θεσμού του εποχικού διδακτικού προσωπικού και των ευέλικτων σχέσεων εργασίας και προκήρυξη όλων των αντίστοιχων θέσεων 407/80.
- Κατάργηση της ρύθμισης που δεν επιτρέπει την επίβλεψη μεταπτυχιακών διπλωματικών εργασιών από μη μόνιμα μέλη ΔΕΠ και ανάθεση επίβλεψης διδακτορικών διατριβών και στους λέκτορες.

3. ΣΤΗΡΙΞΗ ΚΑΙ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ

Για να ικανοποιηθεί το κοινωνικό αίτημα για ανώτατη εκπαίδευση ιδρύθηκαν νέα Τμήματα και Ιδρύματα, συχνά με κριτήρια εξυπηρέτησης τοπικών πελατειακών σχέσεων, χωρίς επαρκείς ακαδημαϊκές προϋποθέσεις, προσωπικού υποστήριξης και εκπαιδευτικού, υποδομών και εξοπλισμού με ανύπαρκτη φοιτητική μέριμνα. Η διασπορά των Τμημάτων, χωρίς ακαδημαϊκή αυτοτέλεια, με αντικείμενα που συχνά δεν αντιστοιχούν σε επιστημονικά προσδιορισμένα γνωστικά πεδία, με ασαφή πτυχία και απροσδιόριστα επαγγελματικά δικαιώματα των αποφοίτων, και διδάσκοντες στην πλειοψηφία τους συμβασιούχους ολιγόμηνων συμβάσεων, δεν συνιστούν συνθήκες λειτουργίας Πανεπιστημίου. Η κατάσταση αυτή περιγράφεται κυρίως στην λειτουργία των Περιφερειακών

Πανεπιστημίων τα οποία οι Κυβερνήσεις έχουν απαξιώσει. Ο φραγμός της βάσης στις εισαγωγικές εξετάσεις και οι μετεγγραφές προς κεντρικά Πανεπιστήμια εντείνουν τα αδιέξοδα των Περιφερειακών Πανεπιστημίων.

Η έλλειψη χρηματοδότησης οδήγησε την πλειοψηφία των τμημάτων στη επιβολή διδάκτρων στα μεταπτυχιακά προγράμματα, δηλαδή σε υπονόμευση του δωρεάν χαρακτήρα που πρέπει να έχουν οι πανεπιστημιακές σπουδές, σύμφωνα και με το Σύνταγμα.

Η απουσία των απαραίτητων πόρων, πέρα από τα ουσιώδη προβλήματα λειτουργίας που δημιουργεί, οδηγεί το Πανεπιστήμιο στην εξάρτησή του από τις τοπικές «αγορές», είτε για την κάλυψη των πιεστικών στεγαστικών αναγκών των λειτουργιών του είτε για την ανάθεση υπηρεσιών του. Την ίδια στιγμή παραμένουν οι μεγάλες ελλείψεις σε προσωπικό τόσο διδακτικό όσο και διοικητικό, με αποτέλεσμα η υλοποίηση των προγραμμάτων σπουδών των Τμημάτων να στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό σε εποχικούς διδάσκοντες με συμβάσεις του ΠΔ 407/80 και η διοικητική λειτουργία του Πανεπιστημίου σε προσωπικό που προσφέρει τις υπηρεσίες του με συμβάσεις ορισμένου χρόνου και αβέβαιη προοπτική.

Η απαξίωση του δημόσιου Πανεπιστημίου, η συστηματική διακύβευση ή και περικοπή των αναγκαίων κονδυλίων, καθώς και η απροκάλυπτη προβολή από την κυβέρνηση των ιδιωτικών «κολεγίων» ως εναλλακτικών λύσεων προς τα περιφερειακά ΑΕΙ, συνιστούν άμεσες απειλές. Η βάση του ΙΟ έχει ήδη αφαιρέσει σημαντικό αριθμό σπουδαστών.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- Γενναία χρηματοδότηση των περιφερειακών και ιδίως των ακριτικών Πανεπιστημίων.
- Αναγνώριση της ιδιαιτερότητας των ακριτικών πανεπιστημίων και καταβολή πρόσθετων παροχών στους διδάσκοντες (επίδομα ειδικών συνθηκών, επιδότηση κατοικίας).
- Άμεση αντιμετώπιση των πιεστικών προβλημάτων υλικοτεχνικής υποδομής και φοιτητικής μέριμνας των ακριτικών Πανεπιστημίων (δωρεάν σίτιση και στέγαση, καθώς και επίδομα μετακινήσεων για όλους τους φοιτητές).

4 ΣΤΗΡΙΞΗ ΤΩΝ ΕΝΙΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΤΥΧΙΩΝ – ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Τα προγράμματα σπουδών στα Ελληνικά Πανεπιστήμια δομούνται στη βάση ενιαίων επιστημονικών ενοτήτων και καταλήγουν μετά από τετραετείς ή πενταετείς σπουδές σε ενιαίο τίτλο πτυχίου. Η αποφυγή του κατακερματισμού τους σε εξειδικευμένα γνωστικά αντικείμενα αποτελεί μονόδρομο για την περιορισμένη αγορά εργασίας πτυχιούχων υψηλής ειδίκευσης και ενισχύει τα συλλογικά επαγγελματικά δικαιώματα των αποφοίτων. Η επιστημονική ενότητα των σπουδών αποτρέπει τη μετατροπή των σπουδών σε κατάρτιση και εξειδίκευση και, παράλληλα, οι απόφοιτοι μπορούν να αντιμετωπίζουν καλύτερα εξοπλισμένοι τις αλλαγές που θα συναντήσουν στη διάρκεια του επαγγελματικού τους βίου.

Το δημόσιο Πανεπιστήμιο κινδυνεύει σήμερα στην πεμπτούσια του. Δηλαδή στο επίπεδο των σπουδών που παρέχει στην αξία των πτυχίων του, ακριβώς γιατί πλήττεται ο διδακτικός φορέας (το ΔΕΠ) ο οποίος βρίσκεται σε οριακή κατάσταση. Είναι γνωστό ότι στα κεντρικά και παλαιότερα περιφερειακά Πανεπιστήμια μέσα την επόμενη 5ετία θα συνταξιοδοτηθεί το 40% των υπηρετούντων μελών ΔΕΠ. Οι διαδικασίες αναπλήρωσης είναι αργές και το υπουργείο φέρνει όσα προσκόμματα μπορεί. Αυτή όμως η μεγάλη ανατροπή φέρνει μία νέα εργασιακή κατάσταση γιατί ενώ όσοι φεύγουν βρίσκονται σε μισθολογικό καθεστώς των ανωτέρων βαθμίδων και απολαμβάνουν την μονιμότητα, δεν θα συμβεί το ίδιο με αυτούς που θα διοριστούν, οι οποίοι θα βρίσκονται σε καθεστώς εξαιρετικά επισφαλές και θα είναι στην πλειοψηφία τους αναγκασμένοι να αναζητούν «συμπληρωματικούς» πόρους.

Τα νεώτερα περιφερειακά Πανεπιστήμια ήδη βιώνουν το μέλλον των κεντρικών. **Γιαυτό η μονιμότητα και η σημαντική οικονομική ενίσχυση των χαμηλότερων βαθμίδων και αναλογικά των υπολοίπων, η κατάργηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας, οι αξιοπρεπείς συντάξεις με την**

ενσωμάτωση των επιδομάτων στον βασικό μισθό είναι από τα πιο επιτακτικά αιτήματα της περιόδου που διανύουμε.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- Να μην εφαρμοστούν από τα Πανεπιστήμια τα νομοθετήματα που υλοποιούν την Συμφωνία της Μπολόνια.
- Οι σπουδές σε κάθε Τμήμα να οργανώνονται στη βάση ενός ενιαίου γνωστικού αντικειμένου μιας επιστημονικής ενότητας.
- Ενιαίος κύκλος σπουδών τετραετούς ή πενταετούς φοίτησης. Όχι στους δύο κύκλους τριετούς και διετούς διάρκειας αντίστοιχα.
- Υπεράσπιση των πτυχίων και των συλλογικών επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων των ελληνικών δημόσιων πανεπιστημίων.
- Να πρυτανεύσουν ακαδημαϊκά κριτήρια στον προσδιορισμό των γνωστικών και ερευνητικών πεδίων που θεραπεύουν τα ιδρύματα.

5 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Η κυβέρνηση ψήφισε στη Βουλή το νόμο για την 'έρευνα και την τεχνολογία', παρά την εκφρασμένη αντίθεση της ερευνητικής κοινότητας, των Πανεπιστημίων και των ερευνητικών κέντρων καθώς και των εργαζομένων στην έρευνα, υλοποιώντας την κατεύθυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη δημιουργία του Ευρωπαϊκού Χώρου Έρευνας. Με το νόμο αυτόν η κυβέρνηση εκχωρεί την έρευνα στις επιχειρήσεις, ελέγχει πλήρως την έρευνα με διορισμένα όργανα, δεν επιλύει κανένα πρόβλημα των ερευνητών, στερεί από τα Πανεπιστήμια τις προϋποθέσεις για ερευνητική δραστηριότητα σε όλα τα ερευνητικά πεδία και συρρικνώνει τη βασική έρευνα, επιδεινώνοντας στο έπακρο τις συνθήκες άσκησης του ερευνητικού έργου των πανεπιστημιακών.

Η γενίκευση των μεταπτυχιακών σπουδών με τη μορφή των Προγραμμάτων Μεταπτυχιακών Σπουδών (ΠΜΣ) επιβλήθηκε στα πανεπιστήμια μέσα από τα προγράμματα και τη χρηματοδότηση των ΕΠΕΑΕΚ, με χαρακτηριστικά κυρίως εξειδίκευσης ή και κατάρτισης και όχι εμβάθυνσης σε συγκεκριμένο επιστημονικό πεδίο και εκπαίδευσης στην έρευνα σ' αυτό, όπως θα έπρεπε.

Δραματική συνέπεια αυτής της εξέλιξης είναι η απαξίωση των προπτυχιακών σπουδών, των πτυχίων και των αντίστοιχων συλλογικών επαγγελματικών δικαιωμάτων των πτυχιούχων.

Η κυβέρνηση εκβιάζει την πανεπιστημιακή κοινότητα επιβάλλοντας ως προϋπόθεση οποιασδήποτε έγκρισης που αφορά μεταπτυχιακές σπουδές την "αξιολόγηση"/ πιστοποίηση του αντίστοιχου Τμήματος. Επιβάλλει την απαράδεκτη προϋπόθεση της κατοχής Μεταπτυχιακού Διπλώματος Εξειδίκευσης (Μ.Δ.Ε.) για την εκπόνηση διδακτορικής διατριβής. Ρύθμιση με την οποία οι προπτυχιακές σπουδές και τα πτυχία ταυτίζονται, ανεξάρτητα από τη διάρκειά τους, με τον πρώτο κύκλο σπουδών σύμφωνα με τη "διαδικασία Μπολόνια", αφού οι μεταπτυχιακές σπουδές και το Μ.Δ.Ε. θεωρούνται δεύτερος κύκλος. Ο νόμος αυτός:

Επεμβαίνει στην ακαδημαϊκή διαδικασία απαγορεύοντας την προκήρυξη θέσεων για νέους μεταπτυχιακούς φοιτητές και υποψήφιους διδάκτορες

Επιβάλλει δίδακτρα και νομιμοποιεί τις αμοιβές διδασκόντων, αντίθετα προς την επιταγή του Συντάγματος.

Υποβαθμίζει τις προπτυχιακές σπουδές και τα πτυχία.

Θεσμοθετεί μέσα στα δημόσια Πανεπιστήμια μονάδες παροχής υπηρεσιών ιδιωτικού δικαίου, τα Ερευνητικά Πανεπιστημιακά Ινστιτούτα (Ε.Π.Ι.), στα οποία μεταφέρεται η ερευνητική δραστηριότητα και τα οποία θα μπορούν να παρέχουν μεταπτυχιακές σπουδές και μεταπτυχιακούς και διδακτορικούς τίτλους, και τα οποία πρέπει να καταργηθούν.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- Τα Π.Μ.Σ. θα πρέπει να είναι ενταγμένα σε ένα σύστημα διδακτορικών σπουδών, και θα πρέπει κατά κύριο λόγο να αποτελούν μεταπτυχιακά προγράμματα έρευνας με αποκλειστικά δημόσιο

χαρακτήρα.

- Η φοίτηση δεν μπορεί να προσφέρεται με ανταποδοτικούς όρους ή δίδακτρα.
- Η χρηματοδότηση των Π.Μ.Σ. πρέπει να εντάσσεται στον τακτικό προϋπολογισμό των ΑΕΙ, και να μην απαιτεί τη συμβολή της Ε.Ε. ή επιχειρήσεων. Ενίσχυση της ερευνητικής υλικοτεχνικής υποστήριξης.
- Ο σχεδιασμός των Π.Μ.Σ. θα πρέπει να επαφίεται στην ίδια την πανεπιστημιακή κοινότητα, με ακαδημαϊκά κριτήρια και όχι υπό θεσμοθετημένες προδιαγραφές του ΕΠΕΑΕΚ ή την άτυπη πίεση παραγόντων της αγοράς.
- Εξάλειψη της μαύρης –και κακοπληρωμένης– εργασίας που πλήττει τους υποψήφιους διδάκτορες και τους μεταπτυχιακούς φοιτητές, ειδικά στις θετικές επιστήμες.
- Τα επαγγελματικά δικαιώματα πρέπει να κατοχυρώνονται στο βασικό πτυχίο.
- Κατάργηση της ρύθμισης που δεν επιτρέπει την επίβλεψη μεταπτυχιακών διπλωματικών εργασιών από μη μόνιμα μέλη ΔΕΠ και ανάθεση επίβλεψης διδακτορικών διατριβών και στους λέκτορες.
- Να αποκλειστούν νομοθετικά πρακτικές δικαιόχρησης στο επίπεδο των μεταπτυχιακών σπουδών.

6. ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΑ ΑΕΙ - ΦΟΙΤΗΤΕΣ

Η αναβάθμιση του Πανεπιστημίου δεν είναι δυνατή αν δεν αλλάξει το σύστημα πρόσβασης και η σχέση του με το Λύκειο. Η εφαρμογή της «βάσης του 10» ανέδειξε τη βαθιά κρίση του συστήματος Λύκειο – πρόσβαση στην ανώτατη εκπαίδευση. **Το Λύκειο πρέπει να λειτουργήσει ως αυτοτελής βαθμίδα εκπαίδευσης και όχι ως προθάλαμος για το Πανεπιστήμιο.** Πρέπει να απαλλαγεί από την πίεση του φροντιστηρίου και των εισαγωγικών εξετάσεων. Το σύστημα πρόσβασης επιβάλλει στους νέους ένα μονοδιάστατο, στρεβλό, βαθιά αντιπαιδαγωγικό τρόπο προετοιμασίας που σκοτώνει τη δημιουργική και αυτόνομη σκέψη και την πρωτοβουλία και τους εθίζει στην αποστήθιση.

Για το εκπαιδευτικό μας σύστημα είναι απαράδεκτο να μένουν εκτός ανώτατης εκπαίδευσης 65.000 επιτυχώς αποφοιτήσαντες του Λυκείου και να παραμένουν 19.000 θέσεις κενές στα ΑΕΙ, ενώ γίνεται τεράστια προπαγάνδα για τη φοιτητική μετανάστευση και τα ιδιωτικά Πανεπιστήμια.

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- Την κατάργηση της βάσης του 10 στις εξετάσεις για την εισαγωγή σε ΑΕΙ και ΤΕΙ, όπως επίσης απαιτούν οι μαθητές, η ΟΛΜΕ και τα ΤΕΙ.
- Την κατοχύρωση του αυτοτελούς εκπαιδευτικού χαρακτήρα του Λυκείου. Τη μαζική χωρίς ταξικούς ή άλλους φραγμούς (ηλικίας, φύλου, θρησκείας, εθνικότητας) πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Προφανώς είμαστε εναντίον της μετακύλισης της επιλογής στο πρώτο πανεπιστημιακό έτος, που, εκτός των άλλων, θα μεταφέρει μέσα στα ΑΕΙ την κυριαρχία της παπαγαλίας, μετατρέποντάς τα σε άνευρα αγχωτικά εκπαιδευτήρια, όπως και της μετατροπής των Λυκείων σε φροντιστήρια. Οποιαδήποτε πρόταση για την πρόσβαση στην ανώτατη εκπαίδευση προϋποθέτει, για να είναι ρεαλιστική, αναβάθμιση της υποχρεωτικής 12χρονης εκπαίδευσης και αυτονόμηση του Λυκείου.

7 ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΑΣΥΛΟ

Το Πανεπιστημιακό Άσυλο είναι θεσμός σύμφυτος με την έννοια του Πανεπιστημίου. Έχει κατακτηθεί με αγώνες και έχει μεγάλη συμβολική σημασία. Το πανεπιστημιακό άσυλο, μπορεί να αξιοποιείται εκτός από την πανεπιστημιακή κοινότητα και από κάθε συλλογικότητα που επιθυμεί να εκφράζεται ελεύθερα και να διεκδικεί.

Σήμερα όλοι μοιάζει να ανησυχούν για το άσυλο. Πρέπει να ξεχωρίζουμε όμως εκείνους που πράγματι νοιάζονται για την υπεράσπιση και τη χρήση του από εκείνους που απεργάζονται τη συρρίκνωση και την κατάργησή του. Υπερασπιζόμαστε το χώρο, την ουσία του Δημόσιου Πανεπιστημίου και την

κοινωνική κατάκτηση του ασύλου που στοχοποιείται σήμερα ως η κύρια αιτία των δεινών του Πανεπιστημίου. Υπερασπιζόμαστε το άσυλο γιατί εκεί βρίσκεται σήμερα το σημείο της σύγκρουσης μεταξύ εκείνων που θέλουν την συρρίκνωση των συλλογικών δικαιωμάτων και εκείνων που διεκδικούν τη διεύρυνση της δημοκρατίας και την υπεράσπιση της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Εκτιμώντας ότι η κυβερνητική επίθεση ενάντια στο πανεπιστημιακό άσυλο θα ενταθεί, **δηλώνουμε ότι για εμάς είναι αδιαπραγμάτευτο.**

~ ~ ~

Σ' αυτή τη συγκυρία κεντρική επιλογή μας είναι η περιφρούρηση του δημόσιου και ακαδημαϊκού χαρακτήρα των ιδρυμάτων μας, η ενίσχυση της ενότητας της πανεπιστημιακής κοινότητας απέναντι στην αυθαιρέσια και τις παρεμβάσεις των κυβερνήσεων και της αγοράς στη ζωή και το έργο των ιδρυμάτων.

Θα υποστηρίξουμε την ποιότητα και το κύρος των σπουδών και των πτυχίων μας, να αναδείξουμε το έργο φοιτητών και διδασκόντων, θα αποκρούσουμε τις αγοραίες λογικές που διαλύουν τον χώρο των Πανεπιστημίων. Αρνούμαστε να γίνουμε τυποποιημένα προϊόντα υποκείμενα στους κανόνες της αγοράς, και δεν θα επιτρέψουμε στην εκάστοτε κυβέρνηση να μας μετατρέψει σε αποθήκες φοιτητών και βιοτεχνίες υποβαθμισμένων πτυχίων.

Το φετινό συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ θα πρέπει να επικυρώσει τις αγωνιστικές κατακτήσεις της προηγούμενης περιόδου.

Απέναντι στη συντονισμένη προσπάθεια (κράτους και ιδιωτικοοικονομικών συμφερόντων μέσα και έξω από το Πανεπιστήμιο) να μηδενιστούν οι επιτυχίες του πανεπιστημιακού και του φοιτητικού κινήματος τονίζουμε ότι οι απεργίες και οι κινητοποιήσεις κάθε άλλο παρά χαμένες πήγαν. Αντίθετα:

- Απέτρεψαν τη Συνταγματική Αναθεώρηση, που θα ανέτρεπε οριστικά και αμετάκλητα το δικαίωμα σε μια δημόσια και δωρεάν Ανώτατη Εκπαίδευση.
- Απονομιμοποίησαν τις βασικές πλευρές του νέου θεσμικού πλαισίου, βάζοντας πραγματικά εμπόδια στην πλήρη εφαρμογή του –παρά τις όποιες προσπάθειες αρκετών διοικήσεων– και διατηρώντας ανοικτό το ενδεχόμενο ανατροπής του.
- Σφυρηλάτησαν μια ενότητα δράσης και με το υπόλοιπο εκπαιδευτικό κίνημα, οικοδομώντας μια κοινωνική συμμαχία πολύτιμη για την υπεράσπιση και την αναβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου.

Το μέτωπο «ανακατάληψης της ΠΟΣΔΕΠ» επιδιώκει την ακύρωση των αγώνων και επιτυχιών του πανεπιστημιακού και φοιτητικού κινήματος. Στην τρέχουσα συγκυρία, είναι απαραίτητο η ΠΟΣΔΕΠ να παραμείνει στην αγωνιστική κατεύθυνση που χάραξε το προηγούμενο συνέδριο. Όπως εξάλλου δείχνουν οι μαζικές κινητοποιήσεις πανεπιστημιακών και φοιτητών στην Ιταλία και στην Ισπανία, καθώς και η πρόσφατη απεργία διάρκειας των πανεπιστημιακών στη Γαλλία, ενάντια στη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης, στην εμπορευματοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και στην αξιολόγηση, οι εκπαιδευτικές «μεταρρυθμίσεις» δεν έχουν γίνει αποδεκτές από την ευρωπαϊκή ακαδημαϊκή κοινότητα, η οποία δεν ανέχεται πλέον να υποστεί τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης και τις περικοπές των δημόσιων δαπανών.

Σε αυτό το πλαίσιο:

- Καλούμε την κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας να σταματήσουν επιτέλους την προσπάθεια εφαρμογής ενός θεσμικού πλαισίου που όχι μόνο έχει καταδικαστεί από την πλειοψηφία της ακαδημαϊκής κοινότητας, αλλά και στην πράξη μόνο προβλήματα έχει δημιουργήσει.
- Αρνούμαστε τη συμμετοχή μας στο λεγόμενο «διάλογο για την Παιδεία», μέσα από τον οποίο το Υπουργείο Παιδείας επιδιώκει να αποσπάσει τη συναίνεσή μας για την εφαρμογή της «εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης».

- Ζητάμε να σταματήσει ο εκβιασμός των ΑΕΙ για τη χρηματοδότησή τους με βάση τις ρυθμίσεις περί «αξιολόγησης». Αρνούμαστε την «πιστοποίηση» του Δημόσιου Πανεπιστημίου σύμφωνα με τα μη ακαδημαϊκά πρότυπα που θεσμοθετήθηκαν με τον Ν. 3374/05 περί «διασφάλισης ποιότητας των ΑΕΙ».
- Επιμένουμε στην κατεύθυνση και την πρακτική του πανεκπαιδευτικού μετώπου και επιδιώκουμε δρόμους αγωνιστικού συντονισμού και κοινής δράσης με τους φοιτητές και τις άλλες εκπαιδευτικές ομοσπονδίες.
- Δηλώνουμε ότι εάν η κυβέρνηση προσπαθήσει να νομιμοποιήσει τα ιδιωτικά «κολλέγια», εάν επιμένει στην πλήρη εφαρμογή της «εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης», εάν συνεχίσει στο δρόμο της χρηματοδοτικής ασφυξίας των ΑΕΙ και της μισθολογικής υποβάθμισης των πανεπιστημιακών δασκάλων, το πανεπιστημιακό κίνημα δεν έχει άλλη επιλογή από το να προχωρήσει σε αγωνιστικές απεργιακές κινητοποιήσεις.

ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΑΣΤΕ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Ούτε βήμα πίσω από τις εγγυήσεις του άρθρου 16 του Συντάγματος

Ούτε βήμα πίσω από την κοινωνική κατάκτηση του ασύλου

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΣΔΕΠ ΩΣ ΜΑΧΟΜΕΝΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ

**Ούτε βήμα πίσω από τις κατακτήσεις της πανεπιστημιακής κοινότητας
Ούτε βήμα πίσω από τη διεκδίκηση της αξιοπρέπειας των πανεπιστημιακών λειτουργών.**

**ΟΙΚΟΔΟΜΟΥΜΕ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ
ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ
ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ**

**Η ΠΟΣΔΕΠ θα συνεχίσει να αγωνίζεται δυναμικά για την προάσπιση
του Δημόσιου Πανεπιστημίου και την αξιοπρέπεια των
Πανεπιστημιακών δασκάλων.**